

حرف الألف

لنا ذلك يعني به لم يمكنه ان يجلسا ونفسه بحيث ننف على وجود جميعها في كل وقت فليمن
لنا اعتماد على افواههم وان سلطنا مشير عين ان جميع ما يخطوننا من مفدا نائم الحكيمه صادرة و
مؤيد اين انك قران زحل و مشرور سنه احد و ثمانين و خمسمائة مير ميزان كه هو استماع شد و
ميجان حكم كردند كه در ان سال سموا از صرا ز ياد خراب شو و انور كه از حكام ان زمان بود با ايشان
اتفاق نمود و مردم از بنصرت بر سبند و سبي عازاة در زير ميز ساختند و ميجان روز تقدير كردند
و مردم در ان روز در زير نيشها و غارهاي كوه رفتند و هيچ ياد نيامد و سلطان طغرل بفرمود كه
چنانچه بر سونار بر افروختند نماند و شن بو و بزرگي فرمود گفتا نوري كه انا اثر يادهاي
و بران شو عمارت و بزرگي و در و حكم او نوزديدن هيچ با ما برسل الرياح تنج او نوزد
رُعَاوُ مَنَاجِيَا بِاَفَاضِي الْحَاجِمَا لَيْتِكَ لَيْتِكَ لَيْتِكَ لَيْتِكَ مَوْلَاةُ فَاوَجَّرَ عَيْبِدُ
رَلَيْكَ مَلْجَاةُ يَا اَلْعَالَمِ عَلَيْكَ مُعْتَمِدُ طَوْقِي لَيْتِكَ لَيْتِكَ مَوْلَاةُ فَاوَجَّرَ
الشيخ الرضوية اصل لبيتك التيك البيايين اي اقم لخدمتك امثال تاموك والثنية للتكثير
الباياكثير امثالا فاحذف الفعل و اقم المصدمة فقامه و حذف نواته و ورد الى اللات في ثم حذف حرف الجر
من المفعول و اضيف المصدد اليه كل ذلك ليفرغ المجيب بالترغية من اللبنة لاسماع الماموية حتى
و يجوز ان يكون من لبتا المكان بمعنى البقلا يكون محذوف لا زوايد و موازاد كشد و مهتر و بكاهند
و در وقت اول انساب من مصر اول بفرنيه عبيد و الرحمة رقة يقضي الاحسان من الرابع و قد
في رقة المجر و الاحسان المجره نحو رحم الله فلانا و عندتيد و عبيد مصغرا و جئات اليه لجااء بالفتح
ملجاء الجئات اليه الموضع ايضا لجا و ملجاء و معلا رقة و سر و معاجع او و اعتماد نوكل كردن و تكبير زد
بر چرخ و معتمد مصد مي مراد فاد و طوبى از طيب طوبى لك طوبى لك هر دو مستعمل بمعنى طيبا لغير لك
قبله عناه اطيب طبا و از حد لا زانت مولاى به انش مولا اشعار بانكه حضرت قاضم زورق هستي
در مجرنا انداخته و انحر و غائب شده با كوتيم ضمير راجع است به عبيد و اقصت كيم با جمع بكه مجوزا ضمنا
میل لذكر فاملند صير تا يدا استناد ام براي امثال امر تو استناد بعد از استناد في و از اد كشد مني

بافت و بجز در كوه
ناله شمع كوه

پس رحم کن بنده را که بخواست انجام او ای صاحب بر کبها بر نش تو کل من خوش عبثی مرکب را که
 هستی تو از ادکنند پادوستا و پامهتر و نکامه انداد سر این خود خنجر اغ هر بدوشی و بد
 حنث مرهم هر لرشی جز تو نیست قبله فرکتی بجای بخال بکوی بخوشی طوبی لیرکان
 تاد ما آرقا کیشکو الی اذی الجلال بلواه نایب عیلة ولا سمنز اکثر من خیر بلواه
 اذ خلد فی الظلام مبتهلا اجاب الله لثباته ارق بفتح راء بجا بودن اندام
 بکین بجواب شکایت شکوی و شکو کله کردن و جلال بزرگی و عله و ستم و ستم بنیاری و مخلوق الیه
 اذا اجتمع معه خلوة و ظلام بفتح ناریکی و اینها لاری کردن در دعا و اجاب جواب کفن و توشش و تیل
 بفتح قال لبیک چنانچه بسم بفتح قال بسم الله میفرماید خوش عبثی مرکب را که باشد پشیمان بجواب که
 کله کند بخشود و الجلال بک خود را بنیاست با و هیچ مرض و هیچ بنیاری بیشتر از دست او مرد و ستر لچون
 رود در ناریکی در حالیکه زاری کند باشد در دعا جواب گوید و خدا پر لبیک گوید و از خوش شرف
 کبر که شد پشیمان زکناه بجوابی و در دوا و سنا از شوق اله در خلوة ناریک که حق خواند لبیک
 بکوش جان او باید راه سئلک عندک و انت کف کلما قلت قد سمعنا صوتک
 تشاقر ملائکت فذنبک الان قد عفرناه و جنة الخلد نامتناه طوبیاه طوبی
 شر طوبیاه سئل بلا حشمت و لا رهیب ولا تخشیت انی انا الله سوال خواستن از ناک
 و الکف بفتح الکاف و سکون النون و غاء منه اداة الراجعی و بنصیر جاه الحدیث کشف علی علم او سمع
 و سماع شنیدن از رابع و صوت او از او شنیدن آرزو مند شدن و ملک فرشته ملائک جمع او و اصلش
 هنر بر اکثر استعمال محدود شد و در جمع باز آمد و اصل ملائک مثلک از الو که بجهت رسانت
 و ذنب کناه و الان اکنون و عفران و معفرنا مرزیدن از نافی جنة بهشت و خلد جا و بدانی و اصل
 سل سئل و حشمت شرم داشتن و رهیب خوف و مخافت رسید از رابع و این چهار بیت جواب جعلا
 است مر مبتهل مذکور را و مربوط با جابه الله و عتک منادی و حرف ندا محدود و تمناه در اصل تمننا
 نام خطاب محدود شد بر سبیل بیاسر و ضمیر طوبیاه الجمع بما و مراد اشعار بعلوم مرتبه ساثل مرتبه

الحفظ و ضمیر الجان و سکون النون مع

حرف الألف

حقیقت

که تنگی او چیز را سبب خوشحالی بچیزش منبر را بگویند ای بنده من و تو در ذره خایه منی
 و هر چه گفته بچیزش شنیدیم از او و تو از او و مندم بشوند از او فرشتگان من پر کلاه تو اکنون ^{بیم}
 در بهشت خاوردانست آنچه از تو منگونی از خوشی خال آنچه که تو از تو منگونی خوشی خال آنچه ^{بیم}
 خال آنچه بخواه از من بشیرم داشته باش بی بیم و ترس که بد زستی که من خدام و رحمة من به منانست
 ای بنده ز روی صدق و اخلاص و ادب و در باطنش با شایسته و طرب جرم و کفر تو سر بچیزش
 ز بهار من و هر چه بخواه بطلب سراش باق مذکور است که نشاء ملائکه با استغنا و عصمت و ان
 نیاز و ملازمی که لازم نشاء جامعه انسانه است بی بهره افتاده کخصر مصطفی و زمو که ملائکه
 معنی اسم سوودند و هر کس مشافقت با پنجه ندارد و عجب واقعه که ملائکه بر نیل اعتراضی
 گفتند اجمل فیهما من یفیدینها و یسفک الدماء و یخن ینسج یجدک و یفقدنک خال که
 با عشر خلوا انسان انسان و سفک مذکور بود و خصر مصطفی و زمو و الذی فی بیته لولم یذنبوا
 لذهب بکم و کجا بیوم یذنبون فیستغفرون الله و یغفر لهم ^{هو انما} حرث خیر خاتم صلی
 امر تعبد تکفین النبی و رفیقہ ^{هو انما} یا یقویہ اسی علی هالک کو رزقنا رسول الله فیهما
 فلن نری بیداک عبدی الا ما حیننا من الرقی هرة استغفام برای انکار و بعد بر تکفین
 کردن و در فن بگور نهادن و ثوب جامه و اسب بقصر نمکن شد از رابع و هالک هلاک شده و ثوبی با کجا
 اقام به و روزه مضبنته شایسته و روزه مال الرجل اصبت منه خیرا و ذنبا بر تقدیر اول بصفتی مجمل
 بر تقایم ثانی بصفتی معروفه و کسوی غیر فرستاده و تحقیق و در فاعله سادسه گذشت و العبد بل الذی
 یبادلک فی الوزن و العذ و اجزاء الله یجوز بالکسر کوی و الاذخام اکثر و الرقی الهلاک و من الرقی ^{منعق}
 به حیننا بضمین مجاز و کالمحقق الشریفه فی حوائج الکشاف فی الضمین ان یقصد بل فقط فعل معناه ^{الخطف}
 و بلا خط معنی او بنیاسیه بدل علیه بذکر شون من علفات کقولک الحمد لیک فلا ما فانک لا حفت ^{الخطف}
 مع الحمد معنی اللفظ و ذلك علیه بذکر صلته اعنی کلمه الا کانک قلت فی حمله الیک و فائدة الضمین ^{اعطا}
 محبو المعین فالفعلان مفضولان معاضدا و تبعانهم انهم اختلفوا فذهب بعضهم لان اللفظ مستعمل

في معناه الحصري فقط والمعنى الاخر مراد بلفظ محذوف بدل عليه كرمنا هو من متعلقاته فتارة يجعل المذكور
 اصلا في الكلام والمحذوف مقيد به على انه حال كما في قوله تم وليكبر والله على ما هديكم وتارة يعبر
 بجعل المحذوف اصلا والمذكور مفعولا كما في المثال او حالا كما في يؤمنون بالغيب اي يعترفون به
 مؤمنين ونهبا غرونا الى ان كلا المعنيين مراد بلفظ واحد على طريق الكتابة اذ يراد بها معناه الاصل
 ليؤتى بغيره الى ما هو المقصود الحصري في الحاجة الى تقدير الاصل والمعنى ابرازه والاطهر ان يبق ^{اللفظ}
 مستعمل في معناه الاصل فيكون هو المقصود اصالة لكن قصد بغيره معنى اخر يناسبه من غير ان
 يستعمل في ذلك اللفظ او يقدر له لفظ اخر فلا يكون من باب الاضمار ولا من باب الكتابة بل من
 الحقيقة التي قصد بمعناها الحصري معنى اخر يناسبه ويتبعه الارادة وحيث يكون معنى الضمير واضحا
 ودر بعضه نسخ بجاي نداء عند اعداء والعدا بالكسر والفتح المثل منير كما بك ايا ازي تكفين مغير
 دقيا ويا جامه اء او عكس شوم بر هلاك شده كه معتم باشد در خاك صيبت سائيد شديم غاير سول
 خدا يا خير تا قيم از و در ميان مايس هرگز نخواهيم بداد او مثل ما دام كه زندگ باشيم و بجا داريم او هلا
 الكون كه كشيده مضطفي سركيكن عكس نشوئيم كغيرش من خيريكه من از خلق كرمش پند
 ناهست چنان نخواهم ديد حكايه چون صحابه از بيت ابوبكر رقم فراغت بافتند توجه شدند
 بجهنم و نميدانستند كه انحضرت راد رو تب عيسى رهنه كند زانه و در مسند امام احمد از عائشه مرويت
 كه خوابي را بشان غالب شد و سرها به پيش انداخته بودند و از گوشه خانه او از آمد كه رسول را پيرا
 غسل كند خائل ان معلوم شو بر علي انحضرت را بسینه خود ميآز نهاد و عباس غسل فاسم پيرا او ان
 غسل و امير كرد انهدند اسما زينت بد و شقران ابي هر بخند و علي از پيردن پراهن غسل ميكرد چنان
 دست به شير انحضرت نمي رسيد و چون بکه طبع ازان مشغول باشد انحضرت ظاهر نشد علي صبر موباني
 و امي تا اظبيك حيا و ميتا پس انحضرت را به جامه سفيد تكئين كردند و پيدا نماز شد و اول علي
 عباس بنو هاشم گذاردند پس مهاجر پس انصا پرنان پس كودكان پس نبدكان و هيچ كس انماست نماز
 پس نميدانستند كه پيغمبر را كجا و فر كنند ابوبكر گفت انحضرت شنبه ام ما بعضي لاد من حيث بعض من

بدون تكلف

و غیر از اینها
سایر از اینها

كَانَ أَمْرًا لِنَائِرِ بَعْدِكَ ضَمْتِكَ سَفِينَةٌ مَوْجٍ حَيْثُ فِي الْبَحْرِ قَدِ شَاءَ خَيْرٌ فَعَلِ الْه
 تَفْضِيلٌ وَضَمٌّ هَمْ أُرْدُونَ وَجَانِحَةٌ أَيْ تَحْوِيلٌ خَرْدٌ يَهْلُو وَحَتَادٌ رُونَ تَهْبِكَاهُ وَتَرْبٌ خَاكٌ وَتُرٌّ خَاكٌ
 خَاكٌ يَمْنَانٌ وَكَانَ كَوْنًا لِزَايٍ نَشِيْبَةٌ وَأَمْرٌ كَارٌ وَنَضْبٌ خَيْرٌ دَرْبًا خَيْرٌ فَهَادٌ وَنَفْسٌ كَثِيْرٌ وَفَوْزٌ نُوْرٌ
 وَبَحْرٌ يَبَاوِسُهُ كَوْنٌ لِدَشْدَتِ مَنِفَرًا بَدَايِ هَبْرٌ كَيْنِكَةٌ بِهَمْ أُوْرْدَا سِتْحَانَ خَرْدٌ يَهْلُو وَدُرٌّ نَهْبِكَاهُ
 زَاوَى بَقَرَةٌ كَمَا هِبْمٌ أُوْرْدَاوَزَا خَاكٌ خَشْكٌ وَخَاكٌ عَنَّكَ كَوْبَاكَارُ هَاءٌ مَرْدٌ يَنْبُدُّ زَوْنَهَادَةٌ هَدٌ
 دَرَكْتِيْ اِفْتَاءَةٌ بِمَوْجٍ وَفَيْكَةٌ اَمْوِجٌ زُرْدٌ بِاِبْجَهْتِكَ بَلْبُدٌ يَابُدٌ اِيْ اَشْرُوْرٌ خَلْقٌ وَاَكْمَلٌ خَيْرٌ شَرٌّ
 وَرُوْرٌ كَمَا شَكَمُوْرٌ غَايِبَةٌ نَظْرٌ شَدَاكَارُ كَانُ نَظْرٌ خَيْرٌ كَمَا نَهْدٌ دَرَكْتِيْ مَوْجٌ سَاوَمَشْرٌ هَبْرٌ زُرْدٌ
 وَضَاوٌ فُضًا اَلْاَرْضِ عَنَّا مَرْجِبٌ لَيْفِيْدٌ رَسُوْلٌ لِيْلَهٍ زِيْفِيْلٌ فَدَمَضِيْ فَذَرْزَلٌ
 بِالْمَيْلِ مَضِيْبَةٌ كَصَدْعٍ الصَّفَا لَاشْعَبٌ لِكَصِيْدِغٍ فِي الصَّفَا حَتُوْرٌ لِنِكَ اَمْرٌ يَنْبُدُّ
 جَايٌ فَرَاخٌ وَارْضٌ مِّنْ وَرَجِبِضْمٌ نَاوْرَاخِيْ وَضَدْنَا يَابُقِنٌ وَمَضُوْرٌ مَضُوْرٌ كَدَشْتِنٌ وَقَالَ الرَّاعِبُ اَلْعَمَلُ
 فِي الشَّرْعِ عَلَى ضَرْفِيْنِ اَحَدَهُمَا رُونَ اَلْاِيْمَانُ وَهُوَ اَلْاَعْرَافُ بِاللِّسَانِ وَبِهِ يَحْفَرُ الدَّمُ حَصْلٌ مَعَهُ اَلْاَعْتِقَادُ
 اَوَّلُهُ وَآيَاهُ ^{مَجْمُوْعَةٌ} قَدْ يَقُوْنُهُ قَالَتْ اَلْاَعْرَابُ بِاِمْتِنَانٍ لَمْ يُوْمِنُوْا وَلَكِنْ قُوْلُوْا اَسْلَمْنَا وَالثَّانِيْ هُوَ اَلْاِيْمَانُ وَ
 هُوَانٌ يَكُوْنُ مَعَ اَلْاَعْرَافِ اَعْتِقَادٌ بِالْقَلْبِ وَفَاءٌ بِالْفِعْلِ وَاسْتِسْلَامٌ نَهَى تَعَالَى فِي جَمِيْعِ نَاطِقِيْ وَفَدْرٌ كَاوْرُ
 عَرَبٌ بِهَمْ عَرَفُوْا تَعَالَى اِذْ قَالَ لَهُ رَبِّيْ اَسْلِمْ قَالَ اَسْلَمْتُ لِرَبِّيْ اَلْاَسْلَامِيْنُ وَكَثَرًا قَوْلُهُ تَعَالَى اِنَّ الدِّيْنَ عِنْدَ
 الْاِسْلَامِ وَمَضِيْبَةٌ عَمٌّ وَانْدَرَةٌ كَمَا بِمَرْدُمٍ رَسَاكَ صَدْعٌ شَكَوْفٌ وَصَفَا سَنَكٌ مَحْنٌ وَالتَّعْبِيْلُ الصَّدِيْعُ
 اَلْحَيُّ وَاصْلَاحُهُ اَيْضًا وَهُوَ اَلْمَرَادُ هَبْرًا وَاَلْاَشْعَبُ لِلصَّدِيْعِ فِي الصَّفَا جَوَابٌ سُوْالٍ مَقْدَرٌ كَوْنًا كَيْ
 كَفَتْ هَلْ يَكُنْ اِضْلَاحُهُ مَنِفَرًا بَدَايِ شَكَمٌ اَمْرٌ فَضَاوَرٌ مِّنْ زَمْرٍ نَاوْرٌ وَجُوْدٌ فَرَاخِيْ اَنْ بَرَايِ نَابُقِنٌ
 رَسُوْلٌ خَدَا اَلْزَمَانُ كَمَا كَفَتْ هَلْ يَكُنْ اِضْلَاحُهُ مَنِفَرًا بَدَايِ شَكَمٌ اَمْرٌ فَضَاوَرٌ مِّنْ زَمْرٍ نَاوْرٌ وَجُوْدٌ فَرَاخِيْ اَنْ بَرَايِ نَابُقِنٌ
 سَنَكٌ مَحْنٌ وَبِهِ اِضْلَاحُهُ مَنِفَرًا بَدَايِ شَكَمٌ اَمْرٌ فَضَاوَرٌ مِّنْ زَمْرٍ نَاوْرٌ وَجُوْدٌ فَرَاخِيْ اَنْ بَرَايِ نَابُقِنٌ
 وَفَرَاوَرٌ مِّنْ اَمْرٍ اَنْ اِمْنًا زَهْ جَزَاخَةٌ كَمَا يَابُدٌ دَرَاوَانٌ نَابُدٌ شَكَوْفِيْنٌ كَمَا يَابُدٌ دَرَاوَانٌ
 حَصْرٌ رَسَاكَ وَفَاءٌ يَابُقِنٌ مَعَا جَبَلٌ كَمَا دَرَمِيْنٌ خَاوْرٌ يُوْبَطُّوْرٌ كَشْفٌ وَبَابُ شَكَمٌ اِنْ خَشْرٌ بِاِخْرَةٍ نَقْلٌ مَرْدٌ

در حال

حرف الألف

در حال تنوحه مدینه شد و در راه عمار بن یاسر را دید که نمانه ابو بکر با او میرد از غمار پرسید که چرا
را چون گذاشتی گفت ترکیم کنیم بلا ذاع بن کت یلا ذاجونکذا شی کشته کننا و هو اصبوا فلها من الحام
فان یستقل الناس تلك مصیبه و لن یحیر العظما لکم منهم و فی کل وقت للصلوة
بلال و یذعوا باسمه کلما دعی استغلا اندک تهرود و عطر استخوان و هی شکافه شد و در
منکام و صلوة نماز و هیچا برانگیزن و بلال بریناج حبشه ازاد کرده ابو بکر صدیق بود و چون پیغمبر وفات
یافتند شام کرد و ابو بکر گفت ایجا باش و مؤمن من شو بلال گفتا که مرا ازاد کرده که در دنیا ان
منفعت کبره ترا خدمت کنیم و اگر برای خدا ازاد کرده و ایجا کن ابو بکر بگوشه او را اجازه داد
متوشام شد و اندک زمانه ایجا بود تا گاه پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم میفرمود ای بلال از جوار ما برین رفتی و بر ما
حفا کردی پس متوجه زیاده رسوم شد و چون مدینه رسیدن چند روز فاطمه با خرقه رحلت فرمود بود
و بیه زاری کرد و می گفت ای بکر گوشه رسول خدا چه زود با و ملحق شدی و اهل مدینه التماس کردند که با
بگو بلال گفت بعد از محمد بانگ تویم و چون مبالغه بسیار کردند بانگ میگفت همه مردم بگوشند
و اینرند مثل ازاد بود که رسوم و فاته نمانه بویس مزاجه دیشام کرد و هر سال بر پایه پیغمبر رفتی و
در دوشود رستند عشرين و فاته یافت اسم نام و مصیبه تهرود او در کل وقت خالی یعنی حوالی ذکر
او مردم جز احقر اقران از او مینازد منبعا مد هرگز از دل نشادند مردم انرا مصیبت هرگز بسته
انرا استخوان که انرا ایشان شکافه شد و حال نکه در هر وقت نامی بر میانیکند انرا بلال و دعا میکند
بنام او هر گاه که دعا میکند از مؤمنان استخوانیکه شکست نازد قیامه نواز و بگوشند هر
که کسی عید او میگوید کونایتکه بدول بروج حنن و یطلب اقوام مواریث هالک و قبا
مواریث التیون و التیون العوم الرجال دون النساء قال الله تعالی لا یخرفون من قوم عوان یكونوا
خیرا منهم و لانسان من ان یکن خیرا منهن و بنوة پیغمبر منبر فاید میجویند تو میخند بین آنها مرده
و در ناست بین انهای پیغمبر و هدایه سکا علر و شجاعه و فتوة داریم مادرش و یاد رست مرفه داریم
مردم همه سیم و زدی پراشیرند ما بیتم که میرا شبنوه داریم حکایتی حضرت فاطمه امیر شید قرینا بر فرموده

اعتبر افاق السماء وكوزن شمس النهار واطم العصر والارض من بعد ان يكتسبه اسفا
عليه كثرة الاحزان فليكنه شرق البلاد وغربها وليكنه مضر وكل جان وليكنه الطود
وجو كالينبذ الاستار والاركان يا خاتم الرسل المبارك وجهه صلى عليك منزل القران
يا شجاعه خور در بند و مدح صحابه عاقد ضرر تبلغوا امة الناصر كمنه
تكرمنا ولما راوا قصد السبيل ولا الهك ولما اتينا بالهدى كان كلنا على ظنا
في الحق والحق والله نصرنا رسول الله لما نادى بربوا وانا باليه الملقون
البحي صرب دن از ثانی وخی عوانه کراه شد واما اول حرفه در اصل ما زیاد کرده اند مثل اینها
و غالب استعمال او در امر متوقفست کاهی در غیر متوقع هم مستعمل شود و اما تا فی اسم شرط و القصد
الطریق و سبیل راه و طاعه فرمانبرداری رحمن بخشایند و مخصوص بخداست متوفی بهر کاری
و نصره پاری کردن از اول و ندای بر پشت بیکدیگر کردن و ثابا الرجل ثوب ثوبا و ثوبا ثار جمع بعد
ز نامه و ثابا التامر جمعوا و جاوا و مرما یجا تا نیست چه عهدی استحق میگوید این آیات رشا
عزاد بدست لشکر اسلام و درین غزای اول تا اخر مظهر و منصوب بودند و جمعی بکبر جاعه و عشره
منعوق بصر بنا بصرین دفع و ضمیر راجع بر سو و اضافه قصد سبیل یا اضافه مصدر بفاعل یا اضافه
صفت بموصوف و قصد مفعول فاعل قال الواحد بقاال طریق بقصد و مقصدا اذا دالی مطلق صیغرا
زدیم دفع کریم کراهان مریم را از سو خدا از ندی بزرگی نمودن و هنوزندید بودند ایشان دانسته
راه پاداه دانستند و چون او را و بما هذاته را بوجهی تابیر فرمودند از وی خصم رحمن و برنده حق و
بر همین کاری پاری کریم سو خدا را چون پشت بیکدیگر کردند ایشان و مجتمع شدند و آمدند بخانواده
سلیمان صاحب خردس بر دیم فرود نمودن کراهان چند بودیم بطاعه و هذاته میگویند و سبکه
تابع چه خودت زیم شد زایه کفارد نکونار بجد نصیر قهر الغیر الما حسن
علیه احسن الخ و اعط و مؤدب قانه رفان العاقل المنارب و حفظ
وصیه فالدمجین بعد و کبارا کبارا تطیب لیه ان الزنومکفول

و بر تکیا
ح

بِرَ فَعَلَيْكَ بِالْأَجْمَالِ غَيْبًا تَطْلُبُ هَنُوزَ بَرَانْدَاوِ عَطْوِ عَطْرٍ وَمَوْعِظَةٍ نَبِيْدَاوِ
 وَنَادِيَةٍ بِكَرْدَنِ وَفَرَمَدِ رِيَاغَتِنِ اَزْ دَرِيْعِ عَقْلِ خَرَمَنْدَشْتِ وَنَادِيَةٍ بِبَدِيْرِ فَرَنْ وَحَفْظِ نَكَاهْتِ
 اَزْ دَرِيْعِ وَوَالِدِيَةٍ وَتَحْتِ مَهْرِيَاوِ غَدَا پَرِ زِدَدِنِ وَعَطَبِ هَلَاكِ شَدْنِ اَزْ دَرِيْعِ وَاصْلِ ابْنِ نَبِيِّ لَقَوْلِهِمْ فِي الْحَمْحَمِ
 وَفِي التَّصْبِيْرِ نَبِيْتِي لَذَلِكَ لَكُوْنُهُ نَبِيَا لِّلْاَبِ عَزْزِ قُدْرَتِكُ وَكَفَالَتِ الْبَانِيْدَانِ شَدْنِ اَزْ اَوَّلِ وَعَلَيْكَ سَلْمٌ
 بِمَعْنَى خَدْنِ غَالِ الرَّضِيِّ اسْمَاءِ الْاَضْعَالِ حِكْمًا فِي التَّعَدُّ وَاللُّزُوْمِ حَكْمِ الْاَضْعَالِ الَّتِي هِيَ بِمَعْنَاهَا الْاِنْ اَبَا
 بَرَانْدَاوِ مَفْعُوْلًا كَثْرًا مَحْوَعًا عَلَيْكَ بِه لِضَعْفِهَا فِي الْعَمَلِ فَمِنْ مَحْرِفِ شَانِهْ اِبْتِضَالِ الْاِزْمِ اِلَى الْمَفْعُوْلِ
 وَاجْمَالِ خَوِيْكَرِيْتِ وَضَدِّ تَفْصِيْلِ وَكَلَامِ مَحْدُوْفِ مَفْعُوْلًا فَمِنْ مَحْدُوْفِ تَبِيْعِ وَنَضْبِ جَرِّ جَانِبِ وَمَا
 دُوْنَهَا تَطْلِبُ مَضْمُوْمًا بِمَوْصُوْلًا بِمَوْصُوْفٍ مِنْهَا يَأْتِي بِدَرِيسِيْتِكِهْ مِنْ وَاِعْظُ وَتَوْقِيْمِ تَبِيْرِ
 نَابِ مَحْنِ مَرَاجِهْ بِدَرِيسِيْتِكِهْ خَرَمَنْدَاوِ بِبَدِيْرِ سَتِ وَنِكَاهِ دَاوِ وَصَبَهْ بِدَرِيسِيْتِكِهْ اَنْ كِهْ بِبَدِيْرِ دَرَا
 بَادِيَا هَلَاكِ تَشْوَايِ بِبِرَكِّ مِنْ بَدِيْرِ سَتِيْتِكِهْ رُوْكَ مَكْفُوْلٌ بِهْ اِسْمٌ مَحْضَرٌ رَدَاوِ ضَامِنٌ اَنْ شَدْنِ
 بِسْرِ فَرَا كِرِيَاوِ بِيْنِكُ كَرْدَنِ دَرِ تَطْلِبَانِ سِرِ اِيْنُوْرِدِ وَجِيْمِ مَرْمُوْمًا بِاَلِ نَظَرِ وَنَهَارِ كُوْشِ مَدَلِ شُوْ
 پِنْدِيْكَ چُوْزِ رِزْقِ تَوْشَدِ مَعِيْنِ اَزْ خَوَانِ قَدِ اَزْ دَا پَرُوْهْ لُظْفِ مَنَهْ بِاَبِدِرِ لَا يَجْتَدِلُ الْاِيْمَالُ
 كَسْبِكَ مُفْرَدًا وَتَفْ اِهْلِكَ فَاَجْعَلْ مَاتِكِيْبُ كَهْلِ الْاِلهِ بِيْرِ تَوْكَلِ بِرَبِّهٖ
 وَالْاِيْمَالُ غَارِيْبُهُ بِتَحِيٍّ وَتَدَهَبُ وَالرِّزْقُ اَسْرَعُ مِنْ تَلْفِيْتِ نَاخِ سَبَبِ اِلَى
 الْاِيْمَانِ جِيْرِيْتِيْبُ وَغَيْرِ السِّيُوْلِ اِلَى مَقَرِّ وَاَرْهَامَا وَالظِّيْرُ لِدَاوِ كَارِ حِيْرِيْتِيْبُ
 حَيْلِ كَرْدَنِ اَزْ نَالْتِ كِجِسْتِيْنِ بُوْرَا اَزْ نَانِيْ اِيْنَجَا بِمَعْنَى مَفْعُوْلًا وَاَوْرَادِهَا كُوْدِنِ وَالْبَرِيْتِ بِشَدْنِ
 الْاِيْمَانِ الْخَلُوْقِ اَصْلُهُ اِهْتِرَاقِ تَقِيْلِ بِلِ ذَلِكِ مِنْ قَوْلِهِمْ بِيْنَنَا الْعُوْرَاتُ اَشْبَاهُ جِيُوْرِ اَوْ قَالَ الْجُوْهَرُ الْعَارِيْبُ
 بِاَلْتَّشْبِيْهِ كَانِهَا مَنْشُوْرًا اِلَى الْعَارِلَانِ تَطْلِبُهَا عَيْبُ عَارِوِ قَبْلِ هُوِ مِنْ عَارِ بَعِيْرٍ اِذَا جَاءَ وَزَهْدِ بِمَعْنَى
 عَارِيْبِ لِحَوْكِهَا مِنْ بَدَالِيْ بِدَوِ قَبْلِ مِنَ التَّعَاوُرِ وَهُوْ نَدَاوِلِ الْقَوْمِ الشَّيْءِ بَيْنَهُمْ وَذَكَرَ الْخَطَّابِيُّ فِي الْعَرَبِيَّةِ
 اَنْ اللُّغَةَ الْعَارِيْبَةَ الْعَارِيْبُ بِاَلْتَّشْبِيْهِ وَفِي الْمَخْفِيَّةِ دَرِيسِيْتِ مَخْفِيَا سِتْ بِرِ حَافِظَةِ وَزِنِ وَدَوِ
 رَفْنِ اَزْ نَالْتِ وَغَيْرِ شَتَابِ كَرْدَنِ اَزْ نَالْتِ تَلْفِيْتِ فَمِنْ نَظَرِ نَكُوْسِيْنِ اَزْ اَوَّلِ اَلْتَّسْبِيْحِ اَلَّذِي بَعْدَهُ

زینان وقال لفاخر النضاوی فی تفسیر ذوالمعارج فی المصاعد وهی الذریجات الذی یصعد
 فیها الکمل الطیب لعمل الصالح او ینزل فیها المؤمنون فی سلوکهم اوزی دار ثوابهم او مراتب اللذی
 او المواقف الملئکة یعرجون فیها والاحلاص فی الطاعة والارزاق والاضیاف التکون والاشیاء
 للحدث صاحب مناسر کون بد نصله یصله اذ ثانی والمثل قول فی شیء یشبه قولاً فی شیء اخر
 یبتن حادها الاخر و یصو نحو قولهم التصفی صفت اللبن فان هذا القول یشبه قولک انما
 وقت الامکان امرک و ضرباً لله مثلاً ای وصفه بین من ینذهب ببویه مبتداً والذی خیر و
 باقی نخاه عکس وجهک ینذهب یو حال معرفه بجای نکره ^{بینه} و ینذهب یو علی مفعول مطلق مجزئاً
 وحضرت مصطفی فرموا افضل عبادة امتی تلاوی القرآن وفره ووزینوا القرآن باصواتکم و فرموا
 لیس من من لم یقرن بالقرآن و یجوز استماع تلاوة سالمه کرم و الحمد الذی جعل فی امی مثلہ
 و مرتضی کنت لاخیر فی عبادة لافته فیها والانی قراءه لا تدبر فیها منقرضاً بیدای پس
 بدستیکه قرآن بدویندهاست پر کیستان پنجه که به پند ها قرآن ادب پذیرد پس مجوز کتا
 خدا داد نکا که کوشنده باشی فی پر کن قرآن از دنیا جوی که مراعاة ان کنند اینجا و خوب خوانند
 اندیشه و فرقی و نزدیک چینی بد دستیکه مفریزد خدا جویند قریب عبادة کن خدا صفا
 معارج ادر حال خلاص و کوش کن مثلاً ادر موافقی که زده شو و فلک الامثال نضرها للناس
 یتفکرون و فایقلمها الا العالمون من ابدوست مشور زیاد قرآن غافل مجوزان همه در دنیا
 جعی کل ادم که رسکون بید دست بمثل از وجه مناسب نکریدی اهل و از امرت
 یا ینر محشیتہ نصف الغدا ففقت ر معک بسکت یا من تعبد من ریشاء بعد لیر لا
 تجعلن فی الذی تعبت لانی یو بعتر بے و خطیبتی هیر با و هل الا الیک المهرس
 مر و مر گذشن از اول و خرج القوم با ینهم ای بجاعتم لم یند عملو و زانهم شتا و الایة من کمال الله
 جماعة حروف الخشیة خوف بنویم تعظیم و وصفه بدید کردن از ثانی و الغدا بالمعنی و وقوف
 ابتداء از ثانی و صبح اشاعه سکت بخن اب سکوب بخنه شد اب ز اول و تقدیر عقوبه کردن و مشیه

خواستند العدل خلاف الجور و بوی بازگشتن و حمل بر اقرار شد چه ملازم هر یابنست عشره سوره
 در آمدن و خطبه بهیره کناه و لکن از شدت الهام و هر یک بر بخش و صل ایجا معنی نام و مهربان مصلحت
 و ذاد درود معک کما و سبک سبب المعنوی الفاعل از استکون و نیت ثانی و ثالث معقول
 قول فل محذوف و نون اول ذرا تجلی تو تا کما خفیه ثانی نون و فایه بعد ب تغدیر بعد نام
 و هر یابنست نام معنوی له مینماید که چون کذری با بی خوف که وصف کند عذاب این یابنست معمال
 آنکه اشک تو در چینه شود و بگو ای کسیکه عذاب میکنی هر کرا میجوای بعد از خود مگردان مراد در میان
 چنانکه عذاب خواهی که با پستان از بد رستبکه من با ذکر دم با سرد ز آمدن خود و کناه خواند و کز کز
 و نیت کر بخش مگر نجابت تو س کاهیکه رسد در بیان عذاب باید که زردی روان سازد
 اقرار کنی بجز و کراهی خویش باشد که بفضل حق بخشد تو اب و از امر و نیت یابنست ذکر
 وَصِفَا لَوْ سَبَلَهُ وَالنَّعِيمُ الْمُنِجِبُ فَاسْتَسْأَلُ إِلَيْكَ يَا لَأَنْتَ بِنُجْلِيصًا ذَا رَأْسِ الْخَلْوِ
 سُؤَالَ مَنْ نَهَرَتْ وَأَجْهَدُ لَعَلَّكَ أَنْ تَحْلُبَ بِأَرْضِهَا وَتَسْأَلُ رُوحَ مَسَاكِرِ الْخَلْوِ
 وَتَسْأَلُ عَيْشًا لَا تَقْطَعُ لَوْ قَبْرِهِ وَتَسْأَلُ مَلَكًا كَرَامَةً لَا تَسْلُبُ الْوَسِيلَةَ مَا سَبَرَتْ إِلَى الْعَبْرِ
 و مراد نیت که حضرت مصطفی ص با صحابه گفت سلول لا الوسيلة گفتند یا رسول الله و الوسيلة فهو
 اعلى درجة الجنة لانها الارجل واحد و ان اكون انا هو و انيقوا الصوائت مقام و اعجاب و خبر
 و لانامة الى الله الرجوع اليه بالنوبة اخلاص العمل و ارسرا و مؤنت سماع و خلوة جاودانه بود از
 اول الروح بالفتح الراحه و سكون مسكنه ارميل و غراب بر او نشاند از رابع الملك بالضم ضبط الشئ
 في الحكم و الملك كالجنس له التا و النكریم و الاكرام بمعنى الاسم الكرامه سلبه بودن از اول و وصف فعل
 كلفوننا المهيب مرفوع باشد بر فوق بنا بر فو انی و اگر کوئی ظاهر در ملک ان تحمل از ان است چیران با فعل بنا بر
 مصلحت است که شوم عرض مبالغه باشد مثل اجل عدل ملازم تغدیر شوم ای عمل خالک و لعلک ذات حلول
 اول عمل جلولک ثابت چنانچه شوم رضی در شرح اما ان ندل از عبادتة كافية التزام نمود با کونتم حضرت شید

در حاشیه شرح فرموده فاذکره من نقد تراحد المضافین او حد الخبر مبنی علی ما حکوا به مراد الفعل
مع ان فی ما قبل المصدق ولو وضع هناك المصدق لاجتیب لی فاذکره لکن النظر الی المعنی یعنی عنده و لغیر
معنی المصدق صفة و بنا برین حاجب هیچ ناو بل نیست میفرماید چو گذر بابتی که در ذکر آن وضع شده
و سبب که بلند تر در جواب هشت منعم خوش آیند پس بخواه ازه عبود خویش و بنا بر کثرت در حاشیه اخلاص
خا و پیدا خواندن جویند قرب بگویند که تو نیز فلان کنی بر من انخانه و بنا بر آخره مستکنی چند که در بیان نمیند
و بنا عینی که هیچ انقطاعی نیست مرفعا از او بنام ملک گرفته که در بود نشو آرتو سرد و نلا و هشت
ابدیش از خدا خو بخواه ابدیش روز که با نسر منصور شی عیسی بگویند اندیشه خوش
باز رهوا که اذ لم یصلح خوف الغوالی الخ بحی و تدر و اذ اهلست ارض لیر
و جنب الامر الذي یجیب مناد و دید پیشتره کرده الهومیل لتفیر الامم من الرابع
و هم و همه اهنگ کردن از اول الصلاح ضد الفساد و غلب علیا از ثانی و بی و بی و اصل سبب سبب
غلبت او ابناء و ادمنه فی الثبیر لکبر ان السببه فابو صاحبیه لا غماض اضا و جن علی حقیق و اصله
من الغوض و هو الخفا و جنب بکوشد و صانع صنفه عمل محذوف و هو مفعوله باد و الفول صنفه الخ
محذوف و خطی و ما اندیشه بد میفرماید پیشتره کن هو ارموسر خو نا چو اهنگ کنی بیک بلای خیم
بر هم نه بر آن دور جواز کا و بگرد و جنبه شوازان من چوینت خرد و دلک باید ایشا که شنگ
و نه تا ا ازین شری و بگردان بگو لاهو و لافق الابالله و اخص جناح الصلح
کاب علی و لای یجدت و الضیف لکره و الاستطفا حق تعالی و اربا یستب
و لخص صدقکم من الخیه حفظ الافخاء و کان دونک من الخف من ذالوع انما ذ
جناح بالرفع و المراد من خفض الجناح تلین الجانب مستعار من خفض الطائر جناحه اذا اراد ان یخط و ولد
فرزند و تحب مهر با کردن ضیف همان و استطاعه توانستن و جوار بکبره استا بود و عد شمر دن از اول
و در آه مهر بافتن از سادس و تنبیه عو خوشی کردن و الاعدا محذوف مفعول نضرب و در بعضی نسخ نضرب
بصفت محمول و کان خالی باشد میفرماید باز منگ کن بر اید و است باش مراد چون بددی که

بجمل صالح از ترس قاطر غلبه گرفته که میانیند مخالف بشوند و چون اهنگ کنی

شهد

مهربا کند بر فرزندان خود و مهنا را اگر امی دار فادام که نوابی همشا او بود تا شمارد ترا میراث بر نده
 که و نحو خویش کند و گردان و وراثت خود انکس را که چون برادر کنی یا او نگاه دارد برادری را
 و باشد که پیش تو زند و شمنان را سرای آنکه با اخلاق نکو زاری جهد باید که بگارد و نیک
 هم که رسد بچشم خونینش هاری بکسی کن که نکهد از عهد و اطلبه طلب المرصن شفاه
 ودع الكد و فليس من يصعب واحفظ صدقك في الوطن بها وعليك بالمراد الكذب
 ربيض حته شفاه الله من مرضه شفاه بالمدن الثاني وكذب ربيع كعن اذ ثاني والوطن المشهد من
 مشاهد الحرب بالتحالف نصر كما لله في مواطن كشيح منير ما يد بچورد و سنا از مثل جبن حته
 شفاه خود را و بگذارد و روعگوزا که نسبت از جمعیکه صحبت داشته شوند و نگاه دارد و تحفه
 را در مواطن هم فرا گیر مود برا که در روع نکوبد سر خواهیکه شو شکند شمر حاصل بلبد
 که زد و شتا نگر دی غافل چون هتک مدار کار عالم بر صد از خوب طلب صد صفاق اندل
 واقبل الكذب و فتره و جوارا از الكذب و مطلق فير يصعب يعطيك ما فوق المخرج
 و بر فوع عنك كما يرفع الثعلب فربز ديك شد و تلمخ الوده کردن و اعطاد ادنوئنا
 زبان و الروع الميل على سبيل الاحتياط و ثقله و بياه منير ما يد شمر ارد روع کورا و فرب و بجا
 او را بد رستیکه در روعگوزا الوده سازند است کبر که حسب مبادر با او میدهد ترا آنچه بالای
 از دها بر زبان خود مفرز می شود بچله از تو چنانچه مفرز می شود بچله رو باده من کذاب که دشمنی
 باشد هم صحبت بر عاصبا باشد پیوسته کند چو بیانی جو شمع لیکن نصیاحه صبح کا ز باشد
 واخذ ذوقا لملك الشافعه في الثابت اعلمت من خطب شعور المشا و طوع
 و اذا ابادهم حقوا و تعبقوا ولقد فضحكك اقبلت بصحتي والنصح رخص ما يبا
 و حق حد ترسید از رابع ملو جابلو به کردن و اللبیم الذي الاصل الشح النفس و النامية الضنية
 خطب هیزم برانش هادن و هیزم کرد کردن و هیزم دادن و سخن چینی کردن از ثانی و حول پیرامون و لطمع
 نزوع النفس الى الله شهوله از رابع و بنا ايشه تجافی و بتساعد و بنا بفلان منزله اذا لم يوافق و غيب

غائب

غایب شد و بضحاک نسی و نضاحه و الاسم النسیه از ثالث و قبول پذیرفته از ذابح و رخصه در آن
 بوز و تبع فروختن و هکت هکت بختند و پوهب مخطوفه بر ارضه و بیاع نه بیاع بفرشته از رخص
 میفرماید بی هر از صاحبان چایلو و شی و نا هر چه بدست که ایشان در مصیبتها که واضح شود بر تو
 از جمع باشند که همه بر اثر قننه نهند و نهد و نهد و نهد و نهد و نهد که طمع داشته باشند با و و چوشت
 کند روزگار جفا کند و غایب شوند و من مزایه نصیحتی که در ترا اگر قبول کنی بضمه مرا و بضمه از آن
 چیزی نماند که فروخته شود و بختند شود از مردم چایلو و شی و نا هر چه بدست که این قوم کند اثر خادش بر
 کردند بگردم و وقت طمع چون در جفا کند نمایند بر نصیحت ما خیر و نسیه و نسیه
 بر شهاده جوار و اولاد کرام حسرتی که در کتب بکده غیر باغشیر بارانها
 و لا تفخرن فیهم بالنیفی فکل قبیل بالکیابها و کوعمل بزیلک طالب هیک الامور کاشیا
 و لکنه اغنام امر الاله فاحرق فیهم بالکیابها بلده شهر و معاشره و زندگان کردند و
 همه بضم تو خن و نسیه جمع او و نسیه همی و از قبایح و قبیل کرده مردان را جهل و اللب العقل الظاهر
 من التوب و لب ارجل فهو لبی و نسیه و عمل کار کردن از ذابح هکت بیارای اشاره همون است
 بو کردند امر فرمان و حرق نایب ای صحفه حتی سمع له صوت فلان بحرق عليك الاضراس و انقبض فحک
 اضراسه بعضها بعض و احرق به انبار الای اخذت النحو المنعش عن القبط فی نایب و نایب ندان نسیه
 و ضمیر نایبها راجع به قبیل و نایبها و نایبها راجع به قبیل و نایبها راجع به قبیل و نایبها راجع به قبیل
 تو چو با نایب میگوئی عمل نکردی میفرماید ای کس چون باشی در شهر غریب پس ندکای کنایه
 ان شهر فخر کن در میان ایشان بجزدها که هر که روی باشند بجزدها خود و کاج عمل کردی پس نایب طالب
 امرها بر وجهی که مطابق و مشابه است با ان بود و لیکن او بر کرد فرمان خدا را پس خدای کرد بر هم
 سون در ایشان کردند آنها پیش ایشان س خوابی که شوز عن خود بخوردار پوسته بخورد
 مردم زنتهار ای کاج که من نیز چنین میبوم لیکن بضا خود را با من قرار عذر کن من نسیه
 بالذبی بینک ذنباک مرظاها فلا ترحن لا و ذاریها ولا تضجرن لا و صباها

الْقَدَّ الْمَسْرُوكِ كَسْبَرِيحٍ فَلَا يَبْنِي سَعْيُ رَغَائِبِهَا عَدْبٌ حَذْرُ خَوَاهِ وَوَقْتٌ بِهَ إِثْرٌ ثَقِيذٌ
 إِلَيْهِ وَاعْتَمَدَ عَلَيْهِ أَنَا كَهَ عَطَا دُونَ وَالطَّابُ بِالطَّبِ مَرَجٌ شَادَشْدٌ أَرْذَابِعٌ وَزَرْبَارُ كِرَانٌ وَصَحْرٌ
 شَتَاكٌ شَذْرٌ أَرْذَابِعٌ وَوَصَبٌ زِدٌ وَعَدْفٌ أَوْ أَصْلٌ أَوْ عَدٌ وَأَمْرٌ وَأَبْعَا، جَسْنٌ وَرَعْبَةٌ مَبْلٌ بِحَيْرٍ
 بِأَرْجِيحٍ وَأَوْلٌ مَسْتَعْمَلٌ بِهَ فِي وَبِقَامِهِ عَزٌّ وَعَدْبٌ مَعْنَى مَعْنُو بِهِ هَلْ مَقْدٌ مَعْنَى مَيَارٌ وَقَالَ لِرُضَى مَعْنَى
 فَلَانٌ مِنْ أَجْلِ الْأَسَاءَةِ إِلَيْهِ أَمْدَانُهُ أَيْ أَمْتٌ وَعَدْفٌ قَبْلُهَا مَطْلَبُهُ مِنَ الْمَكْرُوهِ وَأَضَافَهُ تَابِعًا
 لِأَيِّ شَعَارٍ بَانَ كَهَ حَضْرٌ نَاطِمٌ زَاعِلٌ فَهَ نَبِيْنَا بِنُودٌ وَضَمًّا بِرِطَابِهَا وَأَخْوَاتٌ ثَلَاثَةٌ أَوْ رَاجِعٌ
 وَسَعْيٌ مَعْنُو مَطْلُوقٌ لَا يَبْنِي تَوْحِيدٌ مَعْنَى ابْتِغَاءٌ وَسَعْيٌ بِرِشْبِيلٍ مَجَازٌ وَمَعْنُو بِهِ أَوْ مَقْدٌ أَيْ لَا يَبْنِي
 بِأَمْنِهِ أَيْ لَا يَخْفَى ثَلَاثَةٌ الْأَبْعَاءُ بِأَكْثَرِهِمْ سَعْيٌ مَعْنُو بِهِ لَا يَبْنِي مَنَهْرٌ بِدِينَارٍ عَدْبٌ خَوَاهِ أَوْ أَعْتَمَدٌ
 تَوْبَرٌ أَنْ كَرِهَ مَبْدُودٌ تَرَادُفٌ تَوَابِعٌ تَوَابِعٌ أَوْ خَوْشَانٌ بِرِشَادٍ مَثُورٌ لِأَيِّ بَارِكًا كِرَانٌ دِينَارٌ لَشَتَاكٌ مَثُورٌ
 رَجَبٌ أَوْ قَبَاسٌ كَرْنٌ فُزْدَارٌ أَمْدَانٌ بِرِشَادٍ بِرِشَادٍ مَثُورٌ لَشَتَاكٌ مَثُورٌ أَوْ سَرٌّ أَمْدَانٌ
 مَثُورٌ أَوْ كَهَ عَيْشَةٌ كَرِي عَمٌ نَبْرٌ عَمُورٌ بِهَرَجٍ كَرْمٌ نَاجِدٌ خَوْرِي عَضَّةٌ كَهَ فُزْدَارٌ خَوْرِي
 أَمَّا كَرْمٌ فُزْدَارٌ خَوْرِي كَانِي نَبْسِي وَعَقَابِهَا وَبِالْكَرْمِ نَدْوٌ وَمَحْرَابِهَا فَخِصْرٌ
 مَنَا اللَّحْيُ بِالذَّمِّ خِصَابٌ الْفَرُوسُ بِأَثْوَابِهَا أَرْهَابٌ وَلَمْ تَكِ رَأَى الْعَبَانِ
 وَأَوْتَيْتُ مِفْتَاحَ أَيْ كَوْنِهَا مَصَابِيحٌ تَابِلٌ مِمَّنْ أَنْ بَرْدٌ فَأَعْدَدْتُهَا قَبْلُ مَنَابِهَا
 كَانِي نَبْسِي أَيْ كَانِي لِأَنَّ مَعْنَى نَبْسِي كَانِي عَلَى الْأَخْوَالِ الْخِيَالِيَّةِ بَعْدَ هَذَا وَعَقِبَ الْخَلِ وَوَلَدٌ
 وَكَرْبَلَا مَوْضِعٌ نَزْدِيكٌ كَوْفَةٌ كَرْبِيحٌ بِبِلَا بَخَارٍ وَتَوَدُّ وَمَقْتَلٌ أَمَّا حَبْنٌ بُوْدٌ وَمَحْرَابٌ مَحْلٌ حَرِي
 وَأَمَّا زَعْبٌ بِدَوْنِهِ سَمِيحٌ مَحْرَابٌ نَسَكٌ مَوْضِعٌ مَخَارِبَةٌ شَيْطَانٌ وَهُوَ نَسَكٌ خِصَابٌ بِسَنَكٌ كَرْدٌ وَنَجِيحٌ
 رَشٌّ لِحْيٌ جَمْعٌ أَوْ وَالْفَرُوسُ نَسَكٌ الرِّجْلُ بِالْمَعْرُوفِ بِقَالَ رَجُلٌ عَرِيضٌ رَجُلٌ تَرَسٌ وَفَرَعٌ عَرِيضٌ
 نَسَاءٌ عَرَاشٌ وَلَمْ تَكِ دِرَاصِلٌ بِكَلَامٍ لِأَيِّ كَثْرَةِ اسْتِعْمَالِ قَدَارَةٍ وَكَرْدٌ بِدِينَارٍ وَعَايِنَا لِحْيٌ عِبَانَا
 رَابِعٌ بِعِيْنِكِ وَأَيْبَكُ حَادِنٌ وَأَوْدُودٌ وَمِفْتَاحٌ كَلْبٌ وَبَابٌ رَوَابِسٌ بِأَرْزُونٍ وَدَدٌ بِأَرْزُونٍ وَاعْتَمَدُ
 كَارِسَاوِي كَرْدٌ وَأَشَابُ فَلَانٌ الْعُومُ أَيْ أَهْلُهُمْ مَعْنَى بَعْدَ خَرِي وَهُوَ أَفْعَالٌ مِنَ النَّوْبَةِ وَمَتَابٌ بِأَهْلِهِ

بغير

وضمير اعقابها راجع بغيره كه ثبوت سماعه مستصحب مضاف ثالثا موافقا لاحاديث ولخياره
 فانحة سابعه بقره شعوبه بران ثامنا وبتفصيل رقم ثانيا بافت مصر رابع ذال بر عدم مبالاة
 ناظم بشهادة و مشعر بمفاخرة و مباحاته او از فوز با بر سعاده و اراها بفتح هـ صغره از دونه تا بضم
 اذا زاءه و اول مناسب لي بك كما العيا اي لم يكن تلك لروته و ثانيا في ملايم و اونت بضم نا و معتاد
 خبره مخذوف بيت ثالث رابع اشار و بانكه خبر مرتضى بزوقه توجه بشام كبريلا رسيد
 در كيا نخلي فرود آمد و از خواب بوق و ناكاه بر كجست با ابن عباس كفت رايت خال ابصر الوجود
 تر لو ان السماء في ايديهم اعلام يبصرهم منقلدون بسبوتهم فخطوا حول هذه الارض خطه
 ثم رايت هذا الخيل فاضربت ببعضها الارض و رايت نهر ايمري بالدم العييط و رايت ابي الحسين
 وقد غرقت في لك الدم وهو يستغيث لا يغاث ثم افي رايت اولئك ارجال البصر الوحي الذي
 من السماء و هم ينادون و يقولون صبرا ال الرضا و صبرا فانكم تقتلون على ايدي شرار الناس و هذا
 مشاقره اليك يا عبدا لله ثم تقدموا الى قعر وني قالوا اشرب يا ابا الحسن فقد افتر الله عينيك يا
 الحسين غدا يوتى و الناس لرب العالمين ميعز ما يدك و ما من يا خود و اولاد و اولاد و اولاد و اولاد
 و محل حرب كبريلا ام بربك كرده شو از ما در پشها بخونها رتلك كردن عرض مجامعها او و بعد استوا
 را و هكتا بن ديد بچشم سر و زاده شدم كلبه رهاء لك ايتوا فقه مصيبي حينئذ كه سر باز نشد
 از انكه باز كرد انده شوند پس كارشاي كن بزي انصبتها پيش از زمان امدان عا بخورد زكاه
 محبت باره با مشرب توحيد ما در زاده شد كفت مرا كه كشته خواهم شد ما يدك بيا انكولنا
 اعقاب حضرت مرتضى كه در كبريلا شهيد شد امام حسين بود پنج برادرش عبدالله و عثمان و جعفر و
 محمد اصغر و عباس و دو پسر علي اكبر و عبد الله و اول با نزهه سال داشتند دويم تكسال و سيم وفاتهم
 امام حسن او د سال داشت هشام بزكبي از عمر و بر ابي مقدار و انبند كه در روز از ايمان ادا
 ايا الفاتلون جهلا حيننا اشرا بالعداب التنكيل كل اهل السماء يدعوا عليكم من نوح
 مرسل و قتل فذ لعنتم على السابن اورد و مؤصاحب الالاجيل سقى الله فائنا صاحب

بذلک ما سیر لانتها

ایفته و التاریخ دایها هو المدثر الثانی باحسین لکل دم الفلانی ما بقصر
 فلأخرها هذالک لا ینفع الظالمین قول عبید و اغناها سقی بیدان و ملاد
 اینجار حنت فائمه القائم بامر الذین منا و هو المهدی الموعود و قد مر ذکر فی الفایحه الثانی
 و صاحب صرا و العینه عبارة عن الغیام المذکور فی قولها و یوم تقوال ساعة و یوم یقوم
 لرب العالمین و اطلاق صاحب الفیته بریهک باعتبار انکه بعد از انفضله خلافت او مقام سنا
 خواهد بود و بعضی گویند هر امری از امور شریعتیه ظاهر می آید که خواص و عوام بان مأمور و با
 دارد که مخصوص خواص است و در وقت ظهور مهکد ابرار بواطن و اظهار باطن شود پس بوم
 تباراثر باشد و دای کار و حکم و دای فلان فی عمله ذابا ای حد و تعبیر الثالث و الادوات
 اللیوق بقوم شیب حق ادرکنه و عشت حق ادرکنه مانه و الثار طلب لدم و اصله الهنر و نصیر
 حبس الفرض عن الجزع از ثانی ما انما بفتح جمع شعب یعنی ریج و بکبر و بجا آمدن و تقصیر سستی کردن
 و مثل کشتن از اول و حرب کرم و هذالک اینجا برای اشاره بزمان مثل هذالک انما بلی المؤمنون
 و نفع سو کردن از ثالث ظاهر شوم کردن و عند بهانه و اعجاب خشنو کردن صیر ما بد رحمة
 کتا د خدا قائم فاراهرا قیامه و حال انکه مورد کار خود با در نصیبان مصائب باشند و در
 طلب خوشتن را بحسب بلکه متر ابر صبر کن برای انجامها انصابت بر هر خونینست هزارهرا
 خون و تقصیر نکند در کشتن کرمها انصابت از زمان شوند هذالک نظاما انما کفنا بعد و
 کردن آن س اندم که شو ظهور مهکد واقع مهزم شو از برج و لایه طالع چون خون من
 اهل ضلالت طلبید هر غده که گویند نباشد نافع حکایة که در سنه سنت سنین هجری
 مختار بن ابی عبید تقف در کوفه بمشوره امام محمد حقیقه خروج کرد و امام محمد را همگن خواندند
 او را خلفه مهکد و شمر بن ذی الجوشن و عمر بن سعد و حضرت پیرا و ابکت و سرها ایشانرا
 نزد امام محمد فرستاد و هر که در قتل امام حسین و منعلقتان سعی کرده بود بکشت و ابرهیم بن مالک
 اشرا و قتل و با عبید الله بن زیاد بخاربه کرد و او را قتل آورد و امام حسن عسکری در تفسیر خود

روایت کند که مرتضی فرمود سبقتل و لدی الحسین و استخراج غلام من ثقیف و یقتل من الذی نظر
 ثلاثه و ثلاثه و ثمانین الف جل گفتند من هو گفت هو المختار بن ابی عبد الله الثقفی و امام محمد
 مرتضی بن ابی و فادرا و از بنی حنیفه بود بنابر این و زابن حنیفه من گفتند و شصت و نه سال عمر
 و در سنه احد و ثمانین و فایه یافت لیکن شیعه او بر آنند که او زنده است در کوه رصوه و مه
 موعواستند در کوفت ظهور و عالم از عدل مملو خواهد شد و کثیر شاعر در شان او گفته
 الا ان الائمة من قریش و لاه الحو اربعة سوا علی و الثلثة من بنیهم هم الاستطالیر
 هم حقا منبسط ایمان وتر و سبط عقیقه کربلاء و سبط لابند و الموحی
 یقول الخیل بقدمة اللواء یغیب لبری منهم زمانا بر صوفیه عمل و فاء حسین
 فلا تصیرن للفراق فدیناک اخص حیر ابیها سل الدور حیر و اقصیها
 بان لا بقاء لارنا بها فراق بکبر حدیث و صحت ای صادق و محراب بفتح و برانند و سوال
 پرسید از ثالث و در مثل نور جمع دارد و اخبار جبر دادن و تجر بکبر یا با بفتح و فصاحت زبان او
 شدن و افضح بها صیغه یغی و نزد سبب و من معنی ماضی و هم برای صیغه و به فاعل با از اندای
 ذافضا حه و نزد اخفش از معنی خود و مخاطب هر احد و بها مفعول و با برای بعد و هم برای صیغه
 ای صیغه ها ذافضا حه با از اند و همزه بر افاده ای اجلاها فصیحه ای عتقید فضا حه ها و صیغه
 بها و یقبل شیخ مالکه میفرماید بحسین پس تنگدل مناش برای فراق اجباب که دنیا تو کشته
 مهتاب برای و برای پیر من خاندانها را ناخبر دهند چه فصیح اند در اخبار بانکه هیچ بغا بنسبت
 انها را س ایفوة روح و راحة بد من دنهار مکن و دین عن اباد وطن کو بد بز با بحال
 خانه که هست فارغ منین که زود خواهی رفت انا الذی لا شک للمؤمنین بان
 و غی و انجا بها لنا سینه الفی فی حکمها وصلنا علینا با عرا بها فصل
 علی جسدک المصطفی و سلم علیه لطلابها الذی الطاعة و الجزا و استعبر
 والشک عند اللفظین عند الانسان و ساوینها و الايمان بالصدق والمردی العرفی عند

بما علم بحبه من عند الله ضرورة والوحي الكتاب والرسل والالهام وانجاب لبيد
 الوسم النابض والتمه الاثر وحكم سخن بدست مصلحه رودادن واعراب بنايكونن وحب بد
 بد وويدر ناد وواصفنا بر كز ندين ومضطحي از اسما حضرت پيغمبر و تسليم سلام كردن و
 حمل دين براقا براي مباغنه مفعوله من يادين برتبه انيت كه كوا بعين دينم وللهو منين منعلونه
 انا الذي نأجرا وبابان منعلون تو منين باينسته انا الذي مضارع ثالثا اشاره بابان دارد
 شان اهل البيت و تفضيل ان در فاعله سابقه گذشت مضارع زابع اشاره بقراءه فاعله و ابرعا
 وتبعوا باضافه و سلام على الباسين با پنجه بعضي مضمران گفته اند كه مراد از دين محمد است و اما
 نوكد ز نهقه الاسما كويد روى عن علي بن ابي طالب قال سمعت رسول الله يقول ان الله تعا
 ستاني في القران بسبعة اسماء محمدا واحمد وطه وسبح والمزمل والمدثر وعبد الله با اشاره باينه قل
 الحمد لله وسلام على عباده الذين اصطفى امه و شرح لطافه باعرا لهما بر توحينه اول اذا نمازه بحر
 افزون و از حق تفريزي و سنت از لطايف مقام انكه من مربه لغا و فاست من ميا طر محمد يعني
 بيتا او كه عدو قلب است اسناد صلت بايات مجازي ميگرنا بدين دينم پشتك مرجع را كه
 ايمان دارند بايات قران و واجب بناختن ان ايات محبه مرابرو منامر تا راست نشانه محمدر سخن
 در نشان و درود داد بر نامه بيا كه مخصوص نشان دينم و درود بر پيغمبر دارد خود كه بر كويد
 استا جمع موجودا و سلام كن بر او بر اطا البانان ايات من ابدوت شو خانه دين مايم
 سلطان دينم و عقل تكين مايم اند كه در و صلوات خواني اين نكته بيا كمال دين مايم
 نصيحه سيد البرقه اما حسن علي عليه السلام نزلت اية الصبر عند التوايب
 مثل جميل الصبر عند التوايب و كذا حيا للخل في كل مشهد فما الخل
 الا خير عند في صاحب تودي و ابرانكند و اجمال الحسن الكثير و حسن بنكوشدن از خاص
 و عاقبه سر انجام و صاحب خلافت و علم بر بار شدن از خاص و شهدا كرا دامن و خلد دوست
 منفر ما بد بر انكن و ذل صبرا نزد فرود آمدن خواند ثابا بيابا از صبر جميل بنكوشدن سر انجامها و با شخذه

حلم در هر محیی که نیست حلم مکر بهتر دوستی بهر از هر کسی خواهی که شوفاقت کار حسن
 پیوسته در داء صبر بود و شرف کن بی حلم نزن نفس که باز خوبست و طپش بیامیزد روح و بدن
 وَ كَخَافِظًا عَهْدَ الصَّادِقِينَ وَ اَعْيَابًا تَدْفِرُ كَالِ الْخِطِّ صَفْوًا لِمَشَارِبِ وَ كَرِيحًا كَرِيحًا
 لَيْتِي فِي كُلِّ نَعْمَةٍ نَبِيَّتِكَ عَلَيَّ النُّعْمَى جَرِيحًا لِلْمَوْلَى رِغَابِي نَكَاهُ مَا شَرُّ ذَوْرٍ وَ نَدَا
 چشیدن از اول مال کمال التمام و جانی کمال ضمیم و فتنها و کسرها و الکسرا و ذوالکلی و شبر آنچه
 اشامند و حاکما شامند و شکر و شکر و شکر ان سباس زاری کردی و تعذ بالکلام و نسیب الاول
 اقصی اقامه پاداش دادن و التعمی بالضم النعمه و جزا له بزرگ شدن و التعمی جزا و جزا باللام
 من الوهب الوهب الموهبه بکبرها فیهها و در بعضی نسخ بجای الحفظ التصد میفرماید بناس نکا
 دارند پیمان دوستی و ظاهر و رعایه کنندان در باطن تا بخشم از کمال نگاه داشتن عهد صفا
 و باش شاگرد را در هر وقتی تا جزا دهد ترا بر الاء نغمه سابق مواهب بزرگ گاه بیکه کنی عهد
 وفا با باران و نهار بعهد خود وفا واجبی ان پیشتر خدا مناسبت هر کس فی تا ابرو کم شود
 زهر سو نادان وَ اَلْمَرْءُ اَلْاَحْبَبُ لِحَبْلِ نَفْسِهِ فَكَرُّ ظَالِمًا فِي النَّاسِ اَعْلَى الْمَرَاتِمِ
 وَ كَرُّ ظَالِمًا بِاللِّزْقِ مَزِيحًا حَلِيهِ بِيضَاعُ عَفْءِكَ اَللِّزْقُ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ وَ صُرٌّ
 مَيْلًا اَلْوَجْهَ اَلْوَجْهَ لَا تَبْدِلُنَّهٗ وَ اَلْاَسْتِثْلُ اَلْاَمْتَالُ فَضْلُ الرِّغَابِ حَيْثُ مَضَى اَلْا
 از نفعی هناك اشانه و علو بلند شدن و مرتبه پایه و المحل الحلال و مضاعفه افزون ساختن و جانب
 گوشه و صفا نگاه داشتن از اول و بدل بخشدن از اول و التذلل الخس و رعیه عطاء بسیار
 و هناك محذوف مفعول و هم بجزل و خلاصت بیان شاعره و معترله که حرام روز بیست و بیست
 دریم ملایم مذهب شاعره است که میگویند و زینت میفرماید نیست مکر و در مکر که تواند
 خود را در امر تبه پس نایش و مپا مکر طالب البغ مرابب یا شرط اب مر و در از و حلال او نامضا
 شو بر تو روز از هر گوشه نگاه دارا بر خود را و بدل مکر انرا و بخواه از اول افزونی عطاهاست
 که در کار تو نویسته پیش با بد که شوفاقت هر بیش روز حلال جو و ابخ نویس بر باد

مده برایمان ابدندیش و کن مؤجبا حواله صدیقو فی انی الیک خبر صحابو فینک
 واجب و کن حافظا للوالدین و ناصر لیکارک ذی الشکر و اهل الافاق
 بر سبکو کاری و قال الاطهر الازنی اصل من و علی هذا الترتیب موضوع للبحث و الکمال عینه کلان
 صادق الموده و هذا خلصا و المحوسبه و وجب الشی ای لزم و والذان یلید و مادرو جارهما و قال
 فی بابا الوصیه الجیران اهل از بعین ادا من کل جانب من الجوانب الاربعه لما روکنه من قال حق الجوا
 اربعه و اراهنکذا و هنکذا و هنکذا و اشار قداما و خلفا و یمننا و شمالا و تقوی زهر کاری و القرینه
 القرینه فی الرحم و هو الاصل ضد بقول هو قرینی و ذوق قرینی و هم اقربا فی افارقی و ابراد اهل بر
 اشعار بانکه بعض خودشان محتاج به تنقیه نیست و میتوان گفت که اضافه بیان نیست و در بعض
 نسخ بجای الصدقو الجلیس و جلوس نشین و جلوس هم نشین منبر ما بدینا شروا و ارجب کنند حق
 دسترا بر خود جویز اید بگوئو بانکو کاری کامل که واجب باشد صدق مثل ان از تو و بان شنگاه
 مرید و مادرو اونی کنده مرهتا صاحب تقوی او مرخان دان خوبتانی ای یافته الیظنه
 خدا فیضی زنها ز فراموش کن خو کنی حفظید و مادرو همتا خویش فرض است اگر
 هستر ادست بی نصیحتی لیسر لمو منجیب کما قاله الله بمقاسا الحسن
 لو صبح فرضیه یقیر علی قدر لغاف فیضیه لما صفا ذهبا ما لکنه حسب الا و اکت
 اذ ابرحو الازواج الحسبا فاطلب قدسنا علیا و اکتسبا نظیر مد الکبیر و
 استجیل الطالب صوغ و صنایع زد کوی کردن فضه سیم و نقر جان و من القدر و القدر
 کبه الیه و عادای صا و الفضل صد القصر و ذهب و حوا به کردن و بدست و اصله بگردد
 الذال و استجیل هبیل شرف و فدایتک غا و علیا مفعول به اطلب منبر ما بد اگر بچند سوز
 سیم نفی بر تقدیر محال هر انبه کرد از فضل او و خصوصاً شورش زرنش بر جوا نمرد از حسبی کامل از
 طرف پدر اما اگر از زمان که تمام شود اذ ابا و جمع کند ابا بحسب نام سیر بچو که فدای شوم ترا دانه
 و کتب کو ادب انا فیر ز شود و در نوبان و جمیل شایر طلب علم زاس خواهنکه سر و جوی خود

و الفدا حفظ الاشیان
 التائبه یا یبدل یقال
 بالی فدمته بنقیه و
 اکتسب کتب کردن

ذی

سازی باید که بار با بصفا در سازی از علم و ادب چراغ خود روشن کن تا خانه دل با
منوسازی قدر در فنی انساب گرم با حبت اگر ما آضحی که نسبا هل المیرة
الا ما تقویریه فی الذمیر و حفظ الجار ان عتبا الله الاصلین نیز این
الضریح مطر نیزل من الغیم وهو هنا کاتبه عن فعل المدح الضار عنه انما نسب الیه فعله تعا
مقصد اللعجب منه لان الله منشی العجائب فعنی لله دره ما اعجز فعله و محتمل ان يكون التعجب من
لبنه الذی ارتضعه من ثکامای فاعجب اللب الذی یزیه مثل هذا الولد الكامل و کرم نیکو کار
واصل حبیب یضم العین بمعنی ضار حبیبا و فاعله ذ او خلع منه معنی الاشارة لغرض الایها فخذ
بمعنی حبیب الی و المیرة کمال المرکا ان التولید کمال الرجل و لکن تشدد و التمام فابتدا الرجل علی الصنا
من عهد عتبه معینه ختم کردن از اول و ثانی بعد کبعلی میفرماید از خدا بر است فعل جو مزیدی
نسبها او کرم اسنا بقوم خوشا کرم که کشته مرا آنچه از منب نسبت کمال مزیدی کوچکتر یکم فنام
بان و محافظه کنی انرا از عهد نگاه داشتن همشا اگر ختم کردی خوش حال کسی که شد بنویس
با دشمن بنادوست کند لطف و کرم هر چند که در کسب عداوة بیند بکوشد و وصل و اخلاص
من لم یجد دیر المصطفى اذبا محصنا بحیرة الاخوان واضطربا محض خالص و بجز
سر کشته شد و اضطراب طیب میفرماید هر که ادب نکند از شرع مصطفی در مخالفت
ضلال سر کشته شود از اخوان اضطراب کند هر کس که بحق تر شده شد فطرة او افزون تر
عقل شد خیر او و انکر که نبرد در با دابی پیوسته زیاده میشود و او هم اضطراب
در فتنه انقلاب الدهر مختلوا خبیا تا فالدیه علیک لان اضطراب فتنه و
نسب حتی یفرجها فی حال مدتها فقد یزید اخینا قائل مضطرب خو خور
از اول و بحق بالکسر لفة و احبا کاه کاه و قلاده کردن بند و نسب و ثوب و شب بر جبین از ثانی
فخرج کتاد و ملک کشید و المدة بالفخ المرة منه و زیاده افزون ساختن و اختناق خواه شد میفرماید
و هر خو میکند کاه کاه قلاده خود را بر تو اضطراب کن در انوقت و بر تیر نام بکشد هر قلاده را

حال کشیدن آن که بجهت افزون می کنند خواه شدن را هر مضطر بی سر کامی که دلشند هر سبب
 ریش زندهار میناشم مضطر باید درویش شخصی که کند ریناش بکلو هر چند طبع خفاوار
 کرد پیش اظها اضطبار بر سخن فروکار اینه اقول لنفسی و هی ضعیف و
 قد نافع علیها الذقیر العجب صبر علی شدة الایام ازلها عصبی و ما الصبر
 الا عند کمال الخبیب سبب علی الله عن قرب ینافع فیها المثلک احاشیر البس
 انما حه ثقل بر کردن و عجب کفنی و عجب انجام و فتح کشادن از ناک و عن قربای بعد از آن قریب ال
 الجوهری قد وضع عن موضع سبب مثل ما شد صبراً مفعول مطلق صبر بخود و مثلک ای لک
 مثلک لا یخجل ای مثلک لا یخجل چه هرگاه که مانند کسی با تو سبب است باشد بطریق اولی بود در احوال
 بو میفرماید بد رسته که من میگویم مرتضی جوزا و حال آنکه او تنگ از غم و اندوه و بجهت تقدیر
 کرده است بر او روزگار با بری عجب صبر کن صبر کنی بر سخن روزگار بدترشی که بر او سخن را انجامی است
 و نیست صبر مکن و صاحب سبب و در نکشاید خدا بعد از زمان نزدیک چیزی میومند که باشد در
 ان مر مثل ترا در احوال از ریج مس من کر غم و ذکر اینسانم هرگاه که در واقع در مانم صبر
 علاج ان و من مبدانم بی صبر بیشتر نشود مدانم ککن از لفظ اناح و حدیث لا تشبوا الدهر بال
 الدهر و الله توهم نکفی که مراد از دهرا اینجا خدایه چه معنی حد است که بشناسد مبد هر را
 ابلع حوادث که آنچه احداث و قلیع میکند و نزد شما مستوی بهر سبب و نفس امر خدات بیکن
 انک فرح ان فرح است و لیسرا و عیس اذا اشتمت علی کبار الغلوب
 و ضا و لیا بالصد الرحیب و اوطین المکاره و اطمینت و ارسن انما کنها
 الکروب و لیسرا انکشاف لضر وجهه و لا اغنی بحملینه الا رب انک
 علی فتوح منک غوث بمن بر اللطیف المستجیب و کل الحاد قاتل و انما
 فوصو به فرج فریب اشمال بز بر چهره زامد و باسنا امید شد و صدق سینه و اوطین
 الارضای انخذها و طنا و الکره بالضم المشفه و مکاره جمع او بر خلافها س چنانچه حسن و عیان

واطهت ان ادم كرفن و قال لا نام في الثمنير الكبركان الرسولين اسم المطلق لثبات بل هو اسم
 لثباتا لشيء اذا كان قضيلا ولما كان افضل الاشياء على الخلق هو الشاعة بدليل ثقلها في السموات
 والارض لا جرم حتى الله تعالى ووعوها وشوؤها بالارشاد في قوله تعالى لو نزلنا عن الشاعة بان سنها
 والمرسوق ههنا مضارع في الارشاد وقال الخليل المكين مفعول من الكون واخرى مجرى مقال فعل تكو
 افا كن جمع اذ وال كريب الغم الشديد وانكشاف الاشياء والضرر وشو الخال واعنا بازدا شتر كسب اذ
 وحبلكه جاره والفتوط الباسر ووعوش فر ياد ورس من عليه ممن نعم ازاو لطف ينكو كاري وزيو
 كار و لطف لطف كنده والاستجابة الاجابة بمعنى يقال استجاب الله دعائه وناهي بنها بهر
 ووصل بيوند كردن والكفرج انكشاف الغم وضمير الجمع بصدد مكاره فاعل اوطنه ضمير ناكها
 راجع بكروباي افا كهها من القلوب كروب فاعل ارسك اسك جزا و اشاره بانه هو الذي ينزل
 الغيب بما فتوا و كبر رحمة منبرنا بدجوز و شمل شوند دها برنا امسك د شك شوشه
 فراخ بر اجيزيكه ملايل و سنا نعم و محنت و وطن سازند شقنها و ارام كبرند و استوار شوند
 در جابجا خود و قهلا نشود و مراد شد مضرع را و وجهي مجاز ندارد و انا محنت را بجهل خود اهدا تر ابرنا
 امسك از تو فر ياد رسنيك ما نعم كندا با و لطف كنده اجابة كنده و هم حوادث چون بنها بهر رسيد
 بيوسنه باشد با و فرج نزدك مس ابد تو كان بنوا ظاهر بمفصد خود نكشند هر كز فاد
 زنها مراد ايد از فضل جدا كنعيب شود كن كشاف اخر نهى از عجز و قس و بيش مراد
 لا تطلب تعيشه ببدله و ارفع بنفك عز ديني المطلب و اذا انتم و لا تفرك با
 عركل دي ديني كجلا اجزيه فليرجزا لنيك رزقك كله لو كان ابعدين
 الكوكب مذله خوار بودن و دفع برداشتن از قالك لازم هم ميباشد و اينجا لازم است
 با استعداد شده و فائده خناسه مطلب مكانيكه طلب روافع شود مراد مكانيكه طلب با و متعلق
 و انقار بدو مشيرون و غنا بينازي و رس چرك و جلد پونست و اسر صاحب كرك و رجو باز كشتن از
 ثاني بعد و بودن و كوكب شماره و عن اول متعلق بارفع و ثاني يعني و بر جرح جواب قسم محذوف